(پښتو)

أنا مسلم

زه مسلمان یم

د دکتور محمد بن اِبراهیم په قلم

د اسلام د پېژندګلوی په اړه لیکل شوې وینا

ح جمعية خدمة المحتوى الإسلامي باللغات ، ١٤٤٥ هـ

فهرسة مكتبة الملك فهد الوطنية أثناء النشر

الحمد، محمد ابراهيم

أنا مسلم - يوربا. / محمد ابراهيم الحمد؛ جمعية خدمة المحتوى الإسلامي

ط١ .- الرياض ، ١٤٤٥

١٤ ص ؛ ١٤ × ٢١ سم

ردمك: ٩٧٨-٦٠٣-٨٤١٢-٣٧-١

١٤٤٥ / ٨٥٧١

شركاء التنفيذ:

دار الإسلام — جمعية الربوة — رواد الترجمة — المحتوى الإسلامي

يتاح طباعة هذا الإصدار ونشره بأي وسيلة مع الالتزام بالإشارة إلى المصدر وعدم التغيير في النص.

Tel: +966 50 244 7000
info@islamiccontent.org
Riyadh 13245- 2836
www.islamhouse.com

بسم الله الرحمن الرحيم

زه مسلمان یم او د دې معنی دا ده چې زما دین اسلام دی.

اسلام یوه ستره او سپېڅلې کلمه ده چې له لومړي څخه تر آخره پورې پیغمبرانو خپل مینځ کې یو بل ته په میراث پرېښې ده. او دا کلمه لوړې معناوې او لوی ارزښتونه د ځان سره لري. دا د خالق په وړاندې د غاړه ایښودلو، خبره منلو او تابعدارۍ کولو معنی لري. دا د فرد او ټولې لپاره د سولې، آرامۍ، خوښۍ، امنیت او هوساینې معنی لري. له همدې امله د سلام او اسلام کلمې په اسلامي شریعت کې تر ټولو زیات کارول شوې دي. نو سلام د الله – تعالی – له نومونو څخه یو نوم دی، او د مسلمانانو تر منځه ښه راغلاست په سلام سره کیږي، او د جنتیانو تر منځ سلام هم په همدې کملې سره کیږي. او رښتینې مسلمان هغه دی چې د ژبې او د لاس د ضرر څخه یې مسلمانان په امن وي. اسلام د ټولو انسانانو لپاره د خیر دین دی، هغه د دوی لپاره پراخه دی او په دنیا او آخرت کې یې د نیکمرغۍ لار ده. لدې امله اسلام په داسې یوې بنې سره راغی چې وروستی، شامل، پراخه او روښانه دین دی، دروازې یې د هر چا پر مخ خلاصې دي، د خیلونو او رنګونو تر مینځ توپیر نه کوي، بلکې – ټولو – خلکو ته په یو نظر ګوري. په اسلام کې هیڅاته ځانګړتیا نشته، مګر لدې دین څخه د هغه د زده کړو په اندازه . لدې امله یې ټول برابر نفسونه مني، ځکه چې د فطرت موافق دی. هر انسان په فطري توګه د دې باور سره پیدا کیږي چې : خیر، عدالت، ازادي، او رب خوښوي، په عبادت یې اقرار کوي چې یوازې همغه له هر چا پرته د عبادت مستحق دی. او لدې فطرت څخه هیڅوک نه اوړي مګر د یو اوړېدونکي په وجه چې ورته یې بدل کړي (فطرت). او دا دین خلکو ته د خلکو خالق، مالک، او معبود خوښ کړی دی.

او زما د اسلام دین ماته رانبایي چې زه به په دې دنیا کې ژوند کوم، او له مرګ نه وروسته به یوې بلې نړۍ ته انتقالیږم، چې هغه تلپاتې کور دی، په کوم کې به چې د خلکو تګ جنت او یا اور ته وي.

او زما د اسلام دین ماته په ځینو چارو امر کوي او له ځینو نورو مې منع کوي؛ نو کله مې چې اوامر پر ځای کړل، او له منهیاتو څخه مې ځان وساته نو په دنیا او اخرت کې به نیمکرغه یم،

او که غفلت مې وکړ نو په دنيا او آخرت کې به د غفلت او تقصير په اندازه بدبخته شم. او تر ټولو لوی کار چې اسلام پرې ماته امر کړی دی هغه د الله توحيد دی؛ نو زه ګواهي ورکوم، او کلکه عقيده ساتم چې الله زما خالق او معبود دی. نو عبادت نه کوم مګر د يو الله؛ هغه سره د محبت له امله، او د هغه له جزا څخه د ويرې له امله، او د هغه د ثواب په تمه، او پر هغه د توکل له مخې. او دا توحيد د الله تعالی په يووالي او د هغه د پيغمبر محمد صلی الله عليه وسلم په پيغمبرۍ باندې په ګواهۍ ورکولو کې رانغښتل شوی. نو محمد – صلی الله عليه وسلم – د پيغمبرانو وروستی دی؛ الله د مخلوقاتو لپاره رحمت رالیږلی، او د نبوت او رسالت لړۍ يې پرې پای ته رسولې ده، نو له هغه وروسته بل نبي نشته، هغه د يو عام دين سره راغلی چې د هر وخت، ځای او امت لپاره مناسب دی.

او زما دين ماته په کلکه پر ملايکو او ټولو رسولانو په ايمان راوړلو امر کوي، چې په سر کې نوح، ابراهيم، موسی، عيسی او محمد (عليهم السلام) دی.

او ماته امر کوي په هغو آسماني کتابونو ايمان راوړم چې پر پيغمبرانو نازل شوي، او د هغوی له وروستي او پای ته رسوونکي څخه پيروي وکړم، چې تر ټولو لوی يې قرآن کريم دی.

زما دين ماته امر کوي چې د آخرت په ورځ ايمان راوړم، په کوم چې خلکو ته د دوی د عملونو بدله ورکول کيږي. او ماته په تقدير په ايمان راوړلو امر کوي، او په هغه څه په خوښی خرګندولو چې له خير او شر څخه پدې دنيا کې رارسيږي، او دا چې د خلاصون لپاره له اسبابو څخه ګټه واخلم. په تقدير ايمان ماته راحت، ډاډ، صبر او د هغه څه په اړه افسوس پرېښودل رابخښي چې تير شوي دي؛ ځکه زه په يقين سره پوهيږم چې هغه څه چې ماته رارسيږي زه ترې بچ کيدلی نه شم، او هغه څه چې راته رارسيدونکي نه وي هيڅکله به راونه رسيږي. هر څه د الله له خوا ټاکل شوي او ليکل شوي دي او ماته يوازې اسباب اخيستل او په هغه څه د خوښی خرګندول په کار دي چې له هغه وروسته وي.

او اسلام ماته په هغه نیکو کارونو امر کوي چې زما روح پاکیزه کوي او په هغه سترو اخلاقو چې زما رب راڅخه راضي کوي، نفس مې پاکوي، زړه مې خوشحالوي، سینه مې پراخوي، لاره راته روښانه کوي او په ټولنه کې مې یو ګټور غړی ګرځوي.

او د هغو عملونو تر ټولو لوی یې: د الله یووالی، په شپه او ورځ کې پنځه وخته لمونځونه کول، د مالونو زکات ورکول، په کال کې د یوې میاشتې روژه نیول چې د رمضان میاشت ده، او په مکه کې د بیت الله شریف زیارت کول د هغه چا لپاره چې د حج توان ولري.

زما دین تر ټولو ستر هغه څه چې ماته یې لارښوونه کړې ده، چې سینه روښانه کوي، د قرانکریم ډیر لوستل دي ځکه چې د الله کلام او تر ټولو رښتیني وینا ده، تر ټولو ښایسته، تر ټولو ستره او په زړه پورې وینا ده چې لومړیو او وروستیو علومو ته شامله ده. په لوستلو او اورېدلو یې زړه ته سکون، راحت او خوښي ننوځي، که څه هم لوستونکی یا اورېدونکی یې په عربي ژبه نه پوهېږي او یا مسلمان نه وي. او یو له سترو شیانو څخه چې سینه پراخوي له الله – تعالی – څخه ډیرې دعاګانې غوښتل، هغه ته پناه وړل او په هره وړه او غټه کې له هغه څخه سوال کول دي. الله د هغه چا دعا قبلوي چې څوک ترې دعا وغواړي او په اخلاص سره یې عبادت وکړي.

او تر ټولو ستر هغه څه چې سینه پراخوي د الله تعالی زیات یادول دي،

زما پیغمبر – صلی الله علیه وسلم – ما ته لارښوونه کړې چې ځنګه الله یاد کړم، او ما ته یې غوره هغه څه راښودلي چې الله پرې یادیږي. له هغو څخه: څلور خبرې دي چې له قرآن څخه وروسته تر ټولو غوره وینا ده، هغه دا دي: (سبحان الله، الحمد لله او لا إله إلا الله، او الله أکبر).

او همدا رنګه (أستغفر الله، ولا حول ولا قوة إلا بالله).

دا خبرې په سینه پراخولو او زړه ته سکون ورکولو کې حیرانوونکی تاثیر لري.(۱)

او اسلام ماته امر کوي چې خپل عزت لوړ وساتم، له هغه څه نه چې زما انسانیت او وقار ته زیان رسوي لرې پاتې شم. او دا چې خپل عقل او اندامونه د هغه څه لپاره وکاروم د څه لپاره چې پیدا شوي دي له دیني او دنیوي ګټورو کارونو څخه.

او اسلام ماته په مهربانۍ، ښو اخلاقو، ښه چلند، او د خلکو سره په قول او عمل کې د نیکۍ کولو امر کوي، څومره یې چې زه کولی شم.

په مخلوقاتو کې تر ټولو لوی حق چې ماته پرې حکم شوی، د مور او پلار حق دی. زما دین ماته امر کوي چې له دوی سره مهربانه اوسم، دواړو ته ښېګڼه وغواړم، د خوښۍ لپاره یې هلې ځلې وکړم او ګټه ورورسوم، په ځانګړې توګه کله چې هغوی زاړه شي. له همدې امله په اسلامي ټولنو کې ته ګورې چې اولادونه مور او پلار ته د عزت په سترګه ګوري، او احترام او خدمت یې کوي. او هر څومره چې د مور او پلار عمرونه زیاتیږي، یا په ناروغۍ اخته کیږي او یا ناتوانه کیږي په همغومره کچه پرې د اولادونه مهرباني زیاتیږي. او زما دین ماته را زده کړې چې ښځه لوړ وقار او ستر حقونه لري. ځکه په اسلام کې ښځې د سړو جوړه ده، او په خلکو کې غوره انسان هغه څوک دی چې د خپلې کورنۍ لپاره غوره وي. مسلمانه زنانه په ماشومتوب کې د رضاعت، پالنې او ښې روزنې حق لري او – د ماشومتوب – پر مهال د سترګو یخوالی او د مور پلار او ورونو لپاره د زړه میوه وي. او کله چې لویه شي، هغه باعزته او محترمه وي، سرپرست یې پرې غیرت کوي، او په خپله سرپرستۍ کې یې ساتي، خوښ نه ګڼي چې بد لاسونه ور اوږده شي، یا په ژبې سره زیان ورورسیږي، او یا په سترګو ورسره خیانت وشي. او که چیرته واده کوي، نو هغه به د الله په کلمې او ټینګې ژمنې سره وي. نو هغه به د خاوند په کور کې عزتمنده اوسي، او په خاوند یې عزت کول، ورسره نیکي کول، او ورڅخه د ضرر دفع کول واجب دي،

او که چیرته مور وي، د هغې سره نیکي کول د الله – تعالی – د حق سره یو ځای ذکر شوي، او نافرماني او ورسره ناوړه سلوک کول د شرک او په ځمکه کې له فساد سره یو ځای یاد شوي دي،

او کله چې خور وي، نو بيا هغه څوک ده چې مسلمان ته ورسره په خپلوۍ پالنې، او پرې غيرت کولو امر شوی. او که چيرته خاله وه، نو په نيکۍ او خپلوۍ کې د مور پر ځای ده.

او که هغه نيا وي، يا د ډير عمر وي نو د اولادونو، لمسيانو او ټولو خپلوانو سره يې ارزښت نور هم لوړيږي؛ غوښتنه يې نه رديږي، او نه يې نظر ته په سپکه ليدل کيږي.

او که له چا ښځه لرې وي چې نه يې خپله وي او نه ګاونډۍ بيا هم عام اسلامي حق لري چې هغه ورڅخه د ضرر دفع کول، د سترګو ساتل او داسې نور حقونه دي.

او مسلماني ټولنې لا هم دغو حقونو ته د پاملرنې له حق سره درناوی لري، او په رينښتيا سره يې مراعتوي، کومو چې ښځو ته ارزښت او اعتبار ورکړی، پداسې حال کې چې په نامسلمانو ټولنو کې – ورته دا حقونه – نشته،

بيا دا چې ښځه په اسلام کې د ملکيت، اجارې، پلور، پير، او ټولو تړونونو حق لري، همدارنګه د زده کړې، ښوونې، کار او هر هغه څه حق لري چې د دين مخالف يې نه وي. بلکې له علم څخه ځينې هغه دی چې زده کړه يې فرض عين ده، چې پريښودونکی يې ګناهکاريږي؛ هغه نر وي او که ښځه.

بلکه د هغې لپاره هر هغه څه دي کوم چې د سړيو لپاره دي مګر هغه څه چې خاص وي له دوی پورې پرته له سړيو او يا ځانګړې وې سړيو پورې پرته له دوی له هغو حقونو او حکمونو څخه چې د هر يو د حال سره مناسب وي چې هر يو يې په خپل ځای کې په تفصيل سره ذکر شوی دی.

او زما دين ماته د خپلو وروڼو، خويندو، ترونو، ترورړيانو، ماماګانو، خاله ګانو، او ټولو خپلوانو سره د مينې امر کوي، او د خپلې ميرمنې، ماشومانو او ګاونډيانو د حقونو د پوره کولو امر راته کوي.

او زما دين ماته د زده کړې امر کوي، او د هر هغه څه چې زما عقل، اخلاق او فکر لوړوي.

هغه ماته په عاجزی، حوصلې، سخاوت، زړورتیا، حکمت، ثبات، صبر، امانت، عاجزی، پاک لمنی، پاکی، وفاداری، خلکو ته خیر غوښتنې، دررزق ګټلو پسې هڅې، د مسکینانو سره مهرباني، د ناروغانو پوښتنې، ژمنې تر سره کولو، ښو خبرو، خلکو سره په ورین تندي مخ کېدلو او تر خپلې وسې د خلکو خوشحالولو باندې راته امر کوي.

له بلې خوا مې له ناپوهی، کفر، بې دینی، نافرمانی، فحاشی، زنا، فسق، تکبر، کینې، نفرت، بد ګمانی، بدپالی، خفګان، دروغ، نا أمیدی، بخل، تنبلی، بزدلی، بې همتی. غصې، جذبې، بې عقلی، خلکو ته بد رسول، زیاتې بې ګټې خبرې، د رازونو افشا کول، خیانت، وعده خلافي، د مور او پلار نافرماني، له خپلوانو سره اړیکې پرې کول، اولادونو څخه بې غوري، ګاونډې او عامو خلکو ته ضرر رسولو څخه په کلکه سره منعه کوي او ویره راکوي.

همدارنګه اسلام مې د نشه يي توکو له څښلو، د نشه يي توکو له راکړې ورکړې، په پیسو قمار وهلو، غلا، خیانت، فریب، د خلکو وېرولو، جاسوسي او د هغوی د عیبونو له پلټنې څخه منع کوي.

زما دین اسلام د مال ساتنه کوي پدې کې د سولې او امنیت خپرول دي. له همدې امله يې په امانت تینګار کړی، او امانتګر يې ستایلي، او د ښه ژوند او په آخرت کې يې جنت ته د ننوتلو وعده ورکړې، او غلا يې حرامه کړې، او غل ته يې په دنیا او آخرت کې د عذاب ګواښ کړی دی.

زما دین د روحونو ساتنه کوي، لدې امله يې له حق پرته د نفس وژل او په نورو هر ډول تیری حرام کړی که څه هم په لفظي توګه وي.

بلکې پر خپل ځان باندې يې تجاوز کول حرام کړی دی، او چا ته يې اجازه نده ورکړې چې خپل عقل فاسد کړي، او یا خپله روغتیا ویجاړه کړي او یا ځان ووژني.

او زما اسلام دین آزادی تضمینوي او ټینګوي يې. په اسلام کې انسان د فکر کولو، خرڅولو، پېرلو، سوداګری او تګ راتګ ازادي لري، او همدا رنګه ازادي لري چې د ژوند له ښو څیزونو

څخه خوند واخلي لکه: خوړل، څښل، اغوستل او اورېدل، تر دې چې د حرامو مرتکب جوړ نه شي چې بیا ده او یا نورو ته ضرر ولري.

او زما دین ازادي کنټرولوي. چاته اجازه نه ورکوي چې پر بل تجاوز وکړي او نه هم چاته اجازه ورکوي چې په ازادانه توګه له حرامو خوند واخلي کوم چې د ده مال، نیمکرغي او انسانیت له منځه وړي.

او که تاسو هغو کسانو ته وګورئ چې په هر څه کې یې ځان ته ازادي ورکړې، او د ځان ټولې غوښتنې یې منلې پرته لدې چې کوم دیني اصل او یا عقل یې منع کړي، - تاسو به لیدلی وای چې دوی د بدبختی او کړاوونو په تر ټولو ټیټه کچه کې ژوند کوي، او له دوی څخه به ځینې تاسو لیدلی وای چې غوښتل به یې ځان وژنه وکړي؛ - دا ټول - له اضطراب څخه د خلاصون په هیله.

زما دین ماته د خوړلو، څښلو، ویده کېدو او خلکو ته د خطاب کولو تر ټولو غوره آداب را زده کوي.

او زما دین ماته په پیر او پلور او د حقوقو په غوښتلو کې د زغم درس را کوي. دا ماته د دین د سرغړونکو په وړاندې د زغم درس را کوي. زه پر هغوی ظلم نه کوم او نه هم دوی ته زیان رسوم، بلکې له دوی سره نیکي کوم او هیله لرم چې خیر ورته ورسوم. د مسلمانانو تاریخ ددې ګواهي ورکوي چې د سرغړوونکو په وړاندې د دوی زغم دومره - لوی - و چې له دوی څخه مخکې هیڅ قوم نه و پیژندلی. مسلمانانو د مختلفو دینونو د خلکو سره یوځای ژوند کړی دی او هغوی د مسلمانانو تر واکمنۍ لاندې راغلي دي. مسلمانانو – له هر چا سره – د انسانانو تر منځ تر ټولو ښه چلند کاوه. او په ټوله کې اسلام ماته غوره آداب، نیک تعامل، او هغه عالي اخلاق را زده کړل چې زما ژوند پرې سوتره کیږي او خوښی مې پرې بشپړیږي. او له هر هغه څه څخه یې منع کړی یم چې زما د ژوند روښنایي له منځه وړي او د ژوند ټولنیزې بنې، نفس، عقل، مال، عزت او ناموس ته زیان رسوي. او څومره چې زه دا زده کړې اخلم په

همغومره اندازه مې نیکمرغي لوییږي. او زما د بې پروايۍ او کوتاهۍ په اندازه، زما خوښي همغومره کمیږي څومره چې ما له دې تعلیماتو څخه کم کړي دي.

او هغه څه چې تېر شول معنا يې دا نده چې زه معصوم یم نه خطا کیږم، او نه تیروتنه کوم، زما دين زما انساني فطرت او زما کمزوري په پام کې نيسي، نو له ما څخه خطا، نیمګړتیاوې او غفلت را منځ ته کيږي. لدې امله يې راته د توبې، بخښنې غوښتلو او الله ته د ستنېدو دروازه پرانستې ده. توبه زما د نیمګړتیاوو اغيزې له منځه وړي، او زما د رب سره زما موقف لوړوي.

او د اسلام د عقايدو، اخلاقو، آدابو او راکړې ورکړې ټولو تعليماتو سرچينه قرآن کريم او سپيڅلي نبوي سنت دي.

او په پای کې په کلکه وایم: که د نړۍ په هر ګوټ کې انسان د اسلام د دين واقعيت ته د عدالت او بې طرفۍ په سترګه وګوري، بله لار به ونه لري پرته لدې چې قبول يې کړي، خو مصيبت دا دی چې د اسلام مبارک دين دروغجنو تبليغاتو او يا هم اسلام ته د ځينو منسوبو کسانو د کړنو په واسطه بدناميږي، هغه کسان چې په خپله يې اسلام ندی عملي کړی.

او که څوک يې حقيقت ته وګوري لکه څرنګه چې دی، او يا د هغو مسلمانانو حالاتو ته وګوري چې ټينګ پرې ولاړ دي نو هيڅکله به يې په منلو او پېکې په شامليدلو کې زړه نازړه نه شي. هغه ته به څرګنده شي چې اسلام د انسانانو د خوښۍ، سولې، امنيت او د عدالت او نيکمرغۍ د ترويج غوښتنه کوي. اسلام د ځينو پيروانو د انحرافاتو په اړه، که هغه لږ وي يا ډير- په هيڅ حالت کې دا جواز نلري چې په دين باندې حساب کړل شي، او يا يې له امله د دين عيب وويل شي، بلکه اسلام له هغوی څخه بې زاره دی. د انحراف پايلې پخپله انحراف کوونکو ته ورګرځي، ځکه اسلام دوی ته پدې سره امر ندی کړی؛ بلکې هغوی يې منع کړي او د انحراف له امله يې ورته ګوت څنډنه کړې ده، د هغه عمل له امله دي چې دوی پرې راتک کړی، سربيره پردې، عدالت تقاضا کوي چې د هغو کسانو وضعيت بنه وليدل شي چې په حقه سره په دين ودريدلي دي، امرونه او حکمونه يې پر ځان او نورو پر ځای کوي، نو يقينا چې دا د دين لپاره زړونه له عزت او وقار څخه ډکوي. نو اسلام د نصيحت او تهذيب

هیڅ کومه کوچنۍ او لویه نده پرېښې مګر دا چې تېنګار يې پرې کړی، او همدا رنګه هیڅ ناوړه او مفسد کار يې ندی پرېښی مګر دا چې ورڅخه يې منع فرمایلې ده، او د هغې له لارې څخه يې خلک اړولي دي.

په دې توګه اسلامي چارو ته په درنه سترګه لیدونکي، او هغوي چې شعائر يې پر ځای کوي تر ټولو نیکمرغه خلک دي، او د ځاني روزنې په تر ټولو لوړه مرتبه کې دي، دوی په خو خویونو او لوړو اخلاقو سره ځان روزلی، دوی ته پدې باندې نږدې او لرې، موافق او مخالف ګواهي ورکوي.

او یوازې د هغه مسلمانانو افراطي حالت ته لیدل،چې د سمې لارې څخه يې پښه خویدلې ده هیڅکله انصاف ندی، بلکې دا په خپل ذات کې ظلم دی.

په پای کې دا هر هغه چا ته بلنه ده چې مسلمان نه دی، چې د اسلام په پېژندلو تینګار وکړي او پکې داخل شي.

او څوک چې غواړي اسلام ته داخل شي بل هیڅ کار ته اړتیا نه لري پرته لدې چې د الله په یوالي او د محمد صلی الله علیه وسلم په پیغمبرۍ ګواهي ورکړي. او له دین څخه هغه څخه زده کړي چې له مخې هغه څه وکړی شي چې الله تعالی پرې فرض کړي دي. او هر څومره يې چې زده کړه او عمل زیاتیږي، همغومره يې نیکمرغي زیاتیږي، او د خپل رب په وړاندې يې مرتبه لوړیږي.